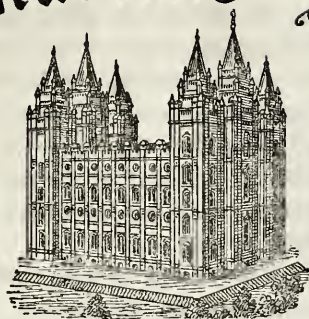

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Sellige.

SALT LAKE TEMPLE.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 8

15 April 1905

54 Aargang

Menneskets Sjælepræg.

Af Hugh J. Cannon, Ex-Præsident over den tyste Mission.

Siden Adam og hans Efterfølgere modtog den guddommelige Anvisning paa at anraabe deres himmelske Fader, have Religionslærerne til alle Tider lagt stor Vægt paa Bønnens Betydning. I sine indtrængende Ord i Bjergprædikenen om dette Emne sagde Frelseren til sine Disciple, at de skulde ikke bruge mange Ord, og han hentydede til, at Herren jo forud vidste, hvad de trængte til. Vi ere blevne belærte om, at der allerede før Verdens Skabelse var lagt en bestemt Plan for, hvorledes dens Beboere skulde regjeres, og at den Almægtige i Overensstemmelse dermed leder saavel Folkene som den Enkeltes Anliggender. Det er ligeledes sagt os, at Herren „gjør alle Ting vel“, og vi maa antage, at han vil vedblive dermed, hvadenten hans Børn bede eller ikke. Ansvarer for, at enhver Forordning, der er udgaaet under hans Ledelse, bliver udført, hviler paa ham; hvis han ikke sørger derfor, vilde hans Modstander snart sejre over ham. Tage vi alt dette i Betragtning, paa-trænger der sig os forskellige Spørgsmaal: Vilde den oprindelige Plan undergaa en Forandring, hvis Menneskene ophørte at bede eller paa en hvilkenkomhelst anden Maade undlode at adlyde den store Mesters Bud? Er Bønnen til Gavn for Menneskene? Hvad nytter det et Menneske at bede? Hvis vi svare Ja paa det første Spørgsmaal, kunde det se ud, som om Herren ved Udførelsen af sine guddommelige Formaal var afhængig af os svage Dødelige, og der er naturligvis mange, som forkaste

en saadan Opfattelse, fordi den ikke staar i Samklang med Guds Almægt. Skjøndt det er sandt, at Herren er almægtig og, naar Alt kommer til Alt, vil vide at gennemføre sine Hensigter, saa har han dog givet Mennesket en fri Villie, for at det kan hjælpe med ved det Arbejde, det er sat til, og som det egner sig bedre til end Andre. Det enkelte Individ kan ganske vist for en Tid stille sig i Vejen for Herrens vise Planer og til en vis Grad nødvendiggjøre en Forandring i Udførelsen af hans stedlige Formaal ved at tvinge den Almægtige til at stille en anden paa dets Plads. I Udførelsen af sit Værk er Herren selvølgelig ikke afhængig af noget enkelt Væsen, men det er sikkert, at han er henvist til Menneskehedens i det store og hele.

Mennesket har for sig den største af alle vanskelige Opgaver, nemlig Livets, og det er saa udstrakt, saa grændseløst, at kun den Evige kan fatte det. Og alligevel er han den væsentligste Faktor til denne Opgaves Løsning, og uden hans Medvirkning er dette umuligt. Ja, man kunde sige, at han i Mennesketilblivelsen er selve den store Opgave. Saa meget er sikkert: han er Afkom af Universets Skaber; han er for Tiden en Embryo til at blive een af Verdensaltets Skabere; han blev skabt for at lære at skabe og for at regjere. Han har arvet sin Faders Karaktertræk og saaet Visdom for at udvikle og forbedre sig, ikke for at gaa tilgrunde. Herren ærer og agter ham, og han bør ære og agte sig selv uden dog at forfalde til Selvoverburdering. Han har saaet Magten; han er stiftet til at tænke og handle og staar forsaavidt kun under sin Fader, som hans Tro, Kundskab og Erfaring er ringere. Filosofferne have til alle Tider anerkjendt Menneskets Dygtighed og det nære Slægtskab mellem ham og hans Fader. Bevidstheden herom bragte Filosofen Kant til at udbryde: „Giv mig Materien, og jeg skal danne eder en Verden deraf.“ Bønnen lærer Mennesket at tænke og handle, og den forøger hans Magt, saa at intet af det, der paa nogen Maade kan styrke Menneskets Tanke og Handling, er forgæves. Det, som Nogle kalde for Bøn, men som ikke er Andet end en tom Formel, vil naturligvis ikke kunne udrette alt dette, men virkelig Bøn avler Tanke, Kraft og Daad. Et Menneskes virkelige Bøn er en til Skaberen rettet Begjæring om at godkjende hans Livsførelse. Han gjør sig til Talsmand for visse Planer; nogle bestemte Forandringer kunde maaske foretages, som efter hans Mening vilde forbedre Tilstanden i Verden, og han har Ret til, ligesom det er hans Pligt som interesseret Parthaver at forsvare sine Meninger og kundgjøre sine Ønsker. Det kunde tænkes, at de vare fuldstændig personlige; hans Forslag angaa maaske kun ham selv og hans nærmeste Fæller. Han kunde bede om bedre Helbred for sig selv og sin Familie eller om Kraft til at overvinde det Onde eller om større Gaver eller om mere Dygtighed og bedre Lejlighed til at gjøre Godt; men hvad Bønnen end gjælder, saa er den en Begjæring om Anerkjendelse — en Bøn om, at hans

Personlighed maa komme i Betragtning. Naar Hensyn tages til hans Videnhed i Sammenligning med den Almægtige og til den Omstændighed, at han i og for sig ikke kan betragtes som andet end Jordens Støv, og at hans Liv endog er afhængig af Skaberens, maa denne Begjæring naturligvis fremsættes i Ydmyghed og ikke som en Fordring. Men hans Fader, som gav ham Livet og befalede ham at udvikle alle sine Evner, vil alligevel høre hans Stemme og give ham sin Anerkjendelse, og hvis hans Forslag er viist, vil det uden Tvivl vinde den ønskede Tilslutning. Hvis ikke, saa er Grunden den, at det skal give Plads for et visere, og det er godt for Mennesket, at det er saaledes; thi netop de Ting, som synes ham mest attraaeværdige, ville ofte hindre hans Fremstridt; i Stedet for at blive til hans Betsignelse ville de blive til hans Fordærvelse. Hvadenten nu Menneskets Bønner blive hørte eller ikke, saa vil hans Sjælepræg ved alt dette blive udviklet, og hans Evner ville blive styrkede. Han hører saa at sige til Verdensaltets Styrelse og bliver gennem Bønnen et handlende Medlem i Stedet for et uvirksomt, en positiv i Stedet for en negativ Del af den Magt, der regjerer over Verden. Han beder for sin utyldige Søn ligesom Alma i gamle Dage, og det forandrer et helt Folks Historie. Han beder en taus, maaske endog en ubevidst Bøn, hvad der faar Indflydelse paa hans eget Liv og derigjennem paa Verdensstyrelsen. Herren har endnu aldrig frataget noget Menneske det personlige Sjælepræg og vil heller aldrig gjøre det. Det er Menneskets Egen-dom, og man kan næsten sige, at det er det eneste, han virkelig ejer. Goethe lader sin Wilhelm Meister sige: „Legemet rives itu som et Stykke Tøj, men jeg, det velbekjendte Jeg, jeg vedbliver at være“. Det er sandt, at visse Menneskers Liv er blevet fuldstændig forandret ved underfulde Tildragelser. Mænd, som befandt sig i Bilsfarelse, og som af alle Kræfter bestræbte sig paa at tilintetgjøre Retfærdigheden, ere med eet Slag blevne Sandhedens tapreste Forsvarere og have maattet døje Foragt, Forsølgelse, ja selv Døden for den nye Sags Skyld. Paulus i det Ny Testament og Alma i Mormons Bog ere gode Exempler herpaa. Men disse Mænd tabte ikke derved det mindste af deres Personligheds Karakter; deres Dine bleve kun aabnede, saa at de kunde se Lyset, og de samme Egenskaber, der havde gjort dem til Kirkens bitre Forsølgere, forvandlede dem til Troens største Forsvarere. Enten nu Bønnen udtrykkes i Ord, eller den kun er et udtalt Ønske, saa forstyrer eller indskrænker den ikke Individualiteten, men er tværtimod en af de mægtigste Faktorer til at udvikle denne.

Hvad der i denne Henseende bliver sagt om Bønnen, lader sig ligeleedes anvende paa Inspiration og Aabenbaring. Der har aldrig været en Profet, som ikke har paatrykt sit Værk et Præg af hans Sjæls Karakter og aandelige Udvikling. Aldrig er der, hverken i den gamle eller den nye Tid, fremkommet en Profeti eller modtaget en Aabenbaring,

som ikke havde Noget tilsælles med ham, gennem hvem den kom. Et Menneske maa være naturligt, hvis han vil naa et Resultat, enten han saa er en Profet, der taler under Indskydelse af Herren, eller han er en Gadesejer. De Ting, han foretager sig, maa han gjøre paa sin egen Maade, hvormeget han end er inspireret, og selv om Manden har leveret ham Stoffet i nok saa klar Form, vil hans Personlighed dog skinne igjennem ved den Maade, hvorpaa han gjør sit Indtryk. Der findes næppe i Kirken noget vogent Medlem, som ikke til en vis Tid har hørt en eller anden af Kirkens Eldster tale paa en saadan Maade, at det var klart for alle Tilstedeværende, at dette Menneske var inspireret. Hans Ansigt lyste af Mandens Kraft, og hans Ord brændte i Tilhørernes Hjertes og gjorde et Indtryk, som hverken Tid eller Evighed kan udviske. Og alligevel kan det være, at hans Ord, set fra et grammatikalisk Synspunkt, kunne have været sejsfulde. Kritikerne finde meget at udsætte paa Sproget i de Aabenbaringer, Joseph Smith modtog, og de ere af den Mening, at han vilde have kunnet udtrykke sig paa bedre Engelsk, hvis det virkelig var sandt, at Herren havde Noget med ham at gjøre. Indbilde disse Herrer sig da virkelig, at en Profet ikke er andet end en Talemaskine, som gjentager netop de samme Ord, han har hørt, og med det samme Tonefald? Hvis dette var Tilfældet, saa vilde en Profet jo opnaa des bedre Resultater, jo svagere Manden var, og jo mindre Karakter han ejede, og Herren vilde til sine Tjenere vælge Mænd, som gjennemsnitlig ligne det Billede, man ser af Verdens Frelser — svag, blødagtig og absolut uden Personlighed eller Karakter i Udtrykket (det eneste virkelig karakterfulde skulde da være den ungarste Maler Munkachys berømte Maleri: „Kristus for Pilatus“). En stærk, kraftrig Personlighed vilde efter en saadan Maalestof være aldeles uskiftet til at være Profet, idet han vilde udføre Tingene paa sin egen Maade og derved ødelægge sin profetiske Gave. Er det da Svæklinger, udviskede og maaneyge Karakterer saaledes som i disse Maleres Fremstilling, at Herren har kaldet til at udføre sine Planer? Selv om man kun har et overfladisk Kjenndskab til bibelske Personligheder, vil man absolut benægte dette. Han valgte altid Mænd med Styrke og Indskydelse, store Mænd, Mænd, som kunde befale, men som alligevel vare villige til at lade sig befale af ham, ligesom virkelig store Mænd altid ere villige til at adlyde deres Foresattes Befaling. Kun en stakkels, ensoldig Skabning vil ikke lade sig lede. Da han ikke ejer nogen Storhed, frygter han for, at han skal blive afløret som betydningsløs. Det største Væsen, som nogensinde har levet paa Jorden, var i sin Underkastelse overfor Faderens Villie større end i nogenjomhelst anden Sag. Men alligevel var han hverken en aandelig eller en legemlig Krøbling eller religiøs Epileptiker, som enkelte Nutidslærde have villet gjøre ham til. Det fordrede ikke liden Styrke og Karakter at efterlade et Indtryk paa Jorden, som har holdt sig i Hundreder af Aar, og som har øvet Ind-

flydelse paa Millioner og atter Millioner Mennesker. Ingen vil kunne kalde Moses for en svag Skabning, og det vil aldrig falde Noget ind at sige, at han ikke var andet end en Papegøje eller en Talemaskine. Hans Sjæls Karakter aabenbarer sig i hvert Ord, han har talet, og i hver Ting, han gjorde, fra den Gang, da han blev kaldet til at beskytte sine misbrugte Brødre og slog Ægypteren, indtil hans Livs Ende. Han var en vidunderlig Profet, og han havde en saadan Magt, at Herren lovede ham, at hans Befalinger skulde blive fulgte, som om han var Gud selv, og denne hans Storhed som Profet og Lovgiver udsprang af hans Sjæleadels Storhed — en Individualitet, som var fra Begyndelsen, og som selv den Almægtige ikke kunde forstyrre. Og hvad der kan siges om Moses, lader sig anføre paa næsten alle Profeter baade fra den ældre og den nyere Tid: ogsaa de ere kun store i Forhold til Størrelsen af deres Individualitet. Herren er aabenbart glad, naar hans Børn udvikle sig, og jo stærkere deres Karakter er, des nyttigere ere de ham — naturligvis forsaavidt de anvende deres Kraft paa den rette Maade. Men selv hvor det modsatte er Tilfældet, bliver deres Personligheds Ejendommelighed dog aldrig forstyrret, hvad der klarlig fremgaar af de Tilfælde, som vedrøre Sjænder af al Retfærdighed; ja, der bliver endog sagt os, at Uoverensstemmelsen mellem Herren og Lucifer netop opstod paa dette Punkt.

De fleste Mennesker, selv de, som tro paa et frentidigt Liv, mene, at hele vor Persons Ejendommelighed gaar tabt, saasnart vi dø. Men de Sidste-Dages Hellige have et langt større Haab. For dem gives der ingen Grænser; de have Sikkerhed for, at Gud er en Personlighed, en Skaber, en Regent og ikke en ulegemlig, ufattelig Uting; vi ligne ham allerede nu, saaledes som Børn altid ligne deres Forældre, og vort Maal er at komme til at ligne ham i alle Ting. De, som kunne tænke, haabe og føle, ville udraabe med Filosofen Herder: „Giv mig store Tanker!“ og ville tilføje som Goethe: „og et rent Hjerte“. Vi stræbe mod et stort Maal, men for den, som gør den rette Brug af sine Kræfter, er det ikke uopnaeligt. Det er let nok at være middelmaadig, men det fordrer stor Handlekraft og høj Stræben at hæve sig op over det middelmaadige.

(Det Stern.)

Foraarskonferencerne i Danmark.

Aalborg.

De Sidste-Dages Helliges Foraarskonference i Aalborg afholdtes den 25, 26 og 27 Marts i Missionslokalet, Nørregade 13, Aalborg.

Tilstede vare: Præsident C. D. Fjeldsted, Konferencepræsident H. C. Hansen fra Aarhus, Konferencepræsident John S. Plowman fra Aalborg samt alle de i Konferencen virkende Missionærer, 18 ialt.

Alle Møderne vare godt besøgte; mange Fremmede og Venner vare

komne tilstede, og flere Søstende fra Frederikshavn, Brønderslev, Thisted og Ribe havde indfundet sig til Konferencen. Ældste John J. Plowman præsiderede. Det første Møde begyndte Lørdag Aften Kl. 8. Præsident Plowman bød Alle hjertelig Velkommen og udtalte sin Glæde over at se saa mange tilstede. Han nedbad Herrens Velsignelser over de Tilstedeværende.

Forstanderne fra Aalborg, Frederikshavn, Brønderslev, Thisted og Ribe afslagde Rapport, ifølge hvilke Tilstanden i de paagjældende Grene er god, og der er de bedste Udsigter til nye Medlemmers Indlemmelse i Kirken.

Konferencepræsident H. C. Hansen paaviste den store Forskjel, der er paa den nuværende lutherske Lære og Bibelens Lære med Hensyn til Barnedaab, Konfirmation osv., hvorefter Præsident Fjeldsted talede om de Dødes Opstandelse og den evige Dom.

Søndag Form. afholdt Søndagskolerne Konference. Et godt Program blev udført af Børnene fra de forskjellige Klasser i Aalborg Søndagskole. Rapporterne fra Aalborg, Frederikshavn, Brønderslev, Thisted og Ribe Grenes Søndagskoler viste, at der siden sidste Konference har været holdt 125 Søndagskoler med et Medlemsantal af 165 Børn og Bøgne, hvoraf 24 vare Funktionærer; 54 ere Børn af Sidste-Dages Hellige og 87 Børn af Udenforstaaende. Skolerne vare gennemsnitlig besøgte af 102.

Konferencen fortsattes Kl. 2 Efterm. Præsident Plowman foreslog Kirkens almindelige og stedlige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn; alle Forslag vedtoges enstemmigt. Derefter talede Ældste C. B. Larsen og Konferencepræsident Hansen, og Aalborg Grens Sangkor afgang den smukke Hymne: »Proud, yes of our home in the mountains«. Præsident Fjeldsted omtalte nogle af Daniels Profetier, som gjaldt vore Dage.

I Mødet Søndag Aften Kl. 6 fremstod Præsident J. Plowman. Han omtalte Frelserens store Eksempel og omhandlede paa en belærende Maade vore Troesartikler. Præsident Fjeldsted klargjorde ved analogiske Beviser, at de Sidste-Dages Hellige ere et kristeligt Folk og ikke „Anti-Kristne“, som mange af vore Fjender saa gjerne ville kalde os. Han omtalte endvidere Missionærernes guddommelige Myndighed til at prædike Evangeliet til alle Folk.

Mandag Aften Kl. 8 afholdt de Unge Mænds og Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger deres aarlige Konference. Efter Mødets Program blev der afgivet Rapport fra Foreningerne i Aalborg, Frederikshavn og Ribe, af hvilken det fremgik, at der havde været afholdt 123 Møder, og Foreningerne talte ialt 100 Medlemmer, hvoraf de 25 ikke besad Medlemsret i Kirken. Desuden er der 12 Funktionærer. Disse Foreningers Bestyrelser foresloges derpaa til Medlemmernes Opholdelse,

og alle Forslagene vedtoges enstemmigt. Præsident Fjeldsted forklarede derefter Betydningen af Ordet „Profet“.

Præstedømsmøderne afholdtes Tirsdag Kl. 10 Form. og Kl. 3 Efterm. Missionærernes samlede Rapporter viste, at 11,903 Skrifter og 2,254 Bøger vare omsatte; 11,941 Fremmedes Huse besøgte; 3,791 evangeliske Samtaler holdte; 474 Møder afholdte, og 26 vare døbte. Derefter oplæste Præsident Blomman Missionærernes Besskikkelser til følgende Virkefredse:

Aalborg: John J. Blomman (Konferencepræsident), N. Christian Simonsen (Grensforstander og Konferencesekretær), Julius Beck (Aarleder) og F. W. Christensen. Adresse: Nørregade 13, Aalborg.

Frederikshavn: Soren M. Petersen (Forst.), Georg Sørensen, Lars H. Larsen, N. Christian M. Andersen. Adresse: Hjørringvej 6, Frederikshavn.

Brønderslev: Jens P. Jensen Dstrup (Forst.), James J. Nielson, James K. Petersen. Aadr.: Allgade, Brønderslev.

Thisted: Emeal Nielsen (Forst.), Orson J. Olsen. Aadr.: Dr. Louisegade, Thisted.

Nibe: Christian P. Larsen (Forst.), Rupert Olsen, Joseph Hansen. Aadr.: Søndergade.

Hjørring: Lauritz A. Lauritzen (Forst.) og Anders Frederiksen. Aadr.: Klokagervej 20, Hjørring.

Præsident Blomman haabede, at Missionærerne maatte føle sig tilfredse med de forskjellige Arbejdsmarker, og at den samme Enighed og Kjærlighed, som hidtil havde gjort sig gjældende i denne Konference, maatte vedblive. Præsident Fjeldsted talede derpaa belærende om Missionærernes Anliggender, hvorefter Eldste Joseph Hansen sluttede Konferencen med Taksigelse.

N. Chr. Simonsen,
Konferencesekretær.

Historien vidner, at Trufald fra Troen hurtigt tilintetgjør et Folks Magt og Anseelse. Opsætsighed og Trods mod den guddommelige Ordning føre tilsidst til en Gjennembrydning af enhver fra Mennesker hidrørende Ordning under stadige Omvæltninger. Egennytten og Selvfjærligheden, der altid gjøre Fordring paa i enhver Henseende at have Retten paa deres Side, sønderrive tilsidst alle sociale Baand.

F. Christlieb.

De Fattiges Haand er vor Skatstjæle i Himlen. Hvad den modtager af os, gjemmer den i Himlen, at det ikke skal blive borte for os paa Jorden.

Joh. Gerhard.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Lørdag den 15 April 1905

Helbredelsen af de Syge.

En af de Handlinger, Frelseren ofte foretog sig, var at lægge sine Hænder paa de Syge og helbrede dem. Jairus kjendte denne Helbredelsesmaade; thi han bad Frelseren om at komme og lægge sine Hænder paa hans Datters Hoved; han troede, at hun var død, men haabede, at hun ved Haandspaalæggelsen atter vilde blive levende. Da Peters Svigermoder var bleven helbredet, bleve alle Syge i Kapernaum ved Solnedgang bragte til Herren, og han lagde sine Hænder paa hver enkelt af dem og helbredte dem. Han benyttede dog ogsaa andre Maader. Ofte tog han kun den Syge ved Haanden, eller han sagde blot et Ord, og Underet skete. At han saa hyppigt benyttede Haandspaalæggelse ved Helbredelse af Syge viser, at der var en særlig Kraft i denne Maade. Da Herren efter sin Opstandelse udsendte de Elleve, gav han dem det Løfte, at de, som troede og bleve døbt, skulde blive salige, og han lovede de Troende mange aandelige Velsignelser, hvoraf den ene var, at „paa Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes“.

Blandt de tidligere Dages Hellige blev denne Forordning almindelig udført, og Jakob skrev, at Syge skulde kalde de Ældste til sig, for at disse kunde bede for dem og salve dem med Olie i Herrens Navn. „Dg Troens Bøn skal frelse den Syge“ (Jak. 5: 14-15). Men da Folket faldt fra Sandheden, forsvandt Troen, og for at helbrede de Syge tyede man til mennekelige Theorier og overtroiske Gjerninger i Stedet for til Guds Magt. Da Evangeliet blev gjenoprettet, kom de aandelige Gaver paany, og Herren gjentog sine Løfter om, at han vilde helbrede de Syge, hvis de vilde tro paa denne Gave. I Lærdommens og Pagtens Bog hedder det i Aabenbaringen: „Dg Ældsterne i Menigheden, to eller flere, skulle hentes, og de skulle bede for dem, og lægge deres Hænder paa dem i mit Navn; og om de dø, jaa dø de i mig, og om de leve, saa leve de i mig. Dg atter skal det ske, at den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at dø, skal vorde helbredet. Den, der har Tro til at se, skal se; den, der har Tro til at høre, skal høre; den Lamme, der har Tro til at springe, skal springe; og de, som ikke have Tro til at gjøre disse Ting, men dog tro paa

mig, have Magt til at vorde mine Søner; og saafremt de ikke bryde mine Love, skal du bære over med deres Strøbeligheder" (Kap. 42 : 44, 48-52).

Der er vel saa Familier i Kirken, som ikke have erfaret, at dette Løfte er bleven opfyldt. Herren har vist os en stor Naade ved at give Nogle Troen til at blive helbredte og Andre Troen til at helbrede. Paa Grund af denne Tro ere Syge, ja selv Døde opstandne, og Troen er kommet til dem som en Følge af deres Uydighed mod Herren. Da de Syge nyde saa mange Fordele ved at blive helbredte ved Hænders Paa-lægning, og da Forordningen i sig selv er hellig, skal man passe nøje paa, at den ikke bliver misbrugt, saa at Velsignelsen derved gaar tabt. De Hellige behøve ikke at glemme det Fortrin, de have til at kalde paa dem, der besidde det hellige Præstedømme, for at disse kunne salve og helbrede deres Syge, men de bør ogsaa tænke paa, at Herren stedse er beredt til at høre og besvare deres personlige Bøn, og at det ikke er paa sin Blads at sende Bud efter Præstedømmet for enhver Ubetydeligheds Skyld. Det er til vort Bedste, naar Andre bede for os, men vi maa ogsaa lære at bede og atter bede for os selv. Der gives dem, som knap tænke paa at anraabe Herren om at befri dem for Smerter eller legemlig Utilpashed, naar det ikke netop er saa farligt, at Uldsterne maa tilkaldes; men den Tro, der da udøves, er snarere vendt mod Uldsterne end mod Herren selv.

Det fornuftigste, som de Sidste-Dages Hellige kunne gjøre, er at lære Sundhedens Love at kjende, at huske paa Alt, hvad Herren har aabenbaret, Alt, hvad der er gavnligt, og hvad der er skadeligt for Legemet. „Visdomsordet“ og den Sædeligheds Lov, som Herren har sat i Kraft mellem Mand og Hustru, og hvilke de Hellige ere underkastede tilligemed de Love, vor Intelligens siger ere rigtige, vilde, hvis nogle saa Generationer fulgte dem, befri Verden for næsten alle de Sygdomme, der for Tiden hjemløge Menneskeheden. Vi kunne imidlertid ikke forandre vore Forsædres Liv, ligesaa lidt som vi kunne ændre Noget i, hvad vi selv have gjort. Det eneste, vi kunne gjøre, er at fatte det Forsæt at følge de Love, som Herren har givet udelukkende til Nytte for os.

Der gives Medlemmer i Kirken, som søge Uldsternes Hjælp, saa saare de befinde sig en Smule utilpas. Dette er ikke nødvendigt. Andre gaa til den modsatte Yderlighed og forsøge ethvert menneskeligt Middel, før de vende sig til Herren, enten ved at bede eller ved at kalde paa Præstedømmet. De tulle Medicin i sig og sende Bud efter Lægen for et godt Ord, og først naar det ikke hjælper, kalde de paa Uldsterne. Sker der saa ikke det Under, at de strax blive helbredte, optage de Sagen paa den Naade, at der ingen Kraft er i Præstedømmet. Medicin og Læger have deres Berettigelse, men de kunne aldrig overskødiggjøre et Menneskes

Tro paa Guds Kraft. Blicher en Syg helbredet, bør Takken og Prisen være Herrens, thi det var hans Betsignelse, jordisk eller himmelsk, der bevirkede Helbredelsen, hvilket Middel der end blev anvendt. Al den Livskraft og Magt, vi ere i Besiddelse af, have vi modtaget af Faderen, og vi ere forpligtede til at takke ham hver Dag hele Livet igjennem. Men naar vi vide, at han har forlænget vort Liv eller borttaget Smerterne fra os, fordi vi troede paa ham, eller fordi hans Tjenere bade derom, bør vor Taknemlighed blive end stærkere og inderligere.

Guds Magt er uendelig, og han er almægtig, fordi han regerer ved større Midler end vi. Han kunde i et Øjeblik forandre hele Naturens Udseende. Paa hans Bud vilde Højene røres, Bjergene jævnes, og Jorden døbes med Ild og dens Ugudelighed fortæres. Det er for ham en let Sag i et Øjeblik at befri sine Børn for en eller anden Plage, ja selv at opvække dem fra de Døde. Men selv der, hvor Troen er stærk, vælger han ikke altid denne Maade. Det kan være, at han vil prøve en Mands Tro og Taknemlighed, naar han bruger en Maaned til at helbrede ham i Stedet for at gjøre det i et Nu. Naar et Menneffe kun langsomt bedres, kan hans Erfaring under Proven godt udvides. Det er maaske slet ikke nødvendigt, at der sker et pludseligt og synligt Under; det samme Resultat kan maaske naas, naar Sundheden gradvis vender tilbage ved en bestemt og succesfuld Lægedom af det syge Legeme, hvadenten det gjælder lokale Dele eller det hele System.

En af de mærkeligste Erfaringer i mit Liv illustrerer dette. I Burrville i det sydlige Utah levede for faa Aar siden en Mand ved Navn Benjamin Matthew Hancock. Han havde været en god Fægger og havde altid haft et skarpt Øje, men fire Aar før jeg saa' ham første Gang, begyndte hans Syn at svækkes, og i Løbet af tre Aar bleve hans Øjne stadig svagere, indtil han tilsidst slet ikke kunde se mere. Han var hele Tiden under Lægebehandling. Et helt Aar, før vi ankom dertil, var han stofblind, som man siger. Ældste Brigham H. Roberts og jeg rejste den Gang pr. Vogn fra Loa til en Terbanestation. Vi havde rejst den halve Vej 6 Mil (danske), før vi spiste Frokost, og det var vor Hensigt at kjøre videre umiddelbart efter Frokosten. Medens vi spiste, traadte en ung Mand ind og spurgte, om vi ikke vilde lægge Hænderne paa hans Fætter, som var blind. Han var sikker paa, at hvis vi vilde gjøre dette, vilde Fætteren saa sit Syn igjen; thi han havde i en Drøm set os komme og helbrede ham. Vi meddelte ham, hvor længe vi kunde blive, og spurgte, om han inden den Tid kunde bringe sin Fætter til Stedet, hvor vi vare. Det, mente han, kunde nok lade sig gjøre, og vi saa' ham stige til Hest for saa Øjeblikke efter i halsbrækkende Galop at forsvinde i Dalen.

Hancock boede en halv (dansk) Mil borte, men allerede før vi vare færdige med Frokosten, vendte den unge Mand tilbage med ham og

nogle af hans Familie. Hverken Manden med Drømmen eller hans blinde Fætter vare Medlemmer af Kirken, hvilket derimod var Tilfældet med den Blindes Hustru og Børn. Jeg spurgte den blinde Jæger, hvorfor han var kommen. Han svarede, at det vidste han ikke; han var simpelthen bleven anbragt paa Vognen og ført herhen. Jeg spurgte ham videre, om han troede, at han vilde blive helbredet, hvortil han svarede Nej. Sagen syntes saaledes at stille sig haabløs; men den unge Mand, som havde set os i Drømmen, var saa overbevist om et gunstigt Resultat, at jeg vedblev at tale med den Blinde for om muligt at vække hans Tro. Vi sagde til ham, at det vilde være Bespottelse, hvis vi lagde Hænderne paa ham, naar han ikke havde Troen, og vi spurgte ham, om der ikke hos ham var den mindste Gnist af Tro, som han vilde søge at vække til Live. Lidt efter lidt blev han enig med sig selv om, at han dog nok vilde forsøge at tro, hvad vi sagde, og han lovede, at hvis han blev helbredet, vilde han antage Evangeliet og tjene Herren. Paa denne Betingelse salvede jeg hans Hoved og hans Øjne med Olie, og Ældste Roberts velsignede ham. Derpaa forlode vi ham og rejste videre.

Der gik et Aar, før jeg atter kom til samme Sted, men jeg saa' ikke Manden; derimod erfarede jeg, at han nu kunde se ligesaa godt som enhver anden. Et Aar efter var jeg atter paa det samme Sted, og denne Gang kom Hr. Hancock til vort Møde. Jeg havde en Samtale med ham og fik at vide, at hans Syn begyndte at vende tilbage umiddelbart efter, at vi havde lagt Hænderne paa ham. Efter fire Maaneders Forløb kunde han se ligesaa godt som tidligere, og han kunde atter gaa paa Harejagt og foretage sig, hvad han havde Lyst til. Jeg mindede ham om det Løfte, han havde givet, at han vilde modtage Evangeliet, naar han atter kunde se, men han svarede, at han havde virkelig ventet, at hans Syn vilde komme tilbage med det samme, hvis det skulde ske som Følge af vor Betsjening; naar der skulde gaa fire Maaneder hen, før han fik Synet fuldstændig tilbage, var det efter hans Mening tvivlsomt, om Herren havde Noget med den Sag at gjøre. Senere rejste Hr. Hancock til Idaho, og saa vidt jeg veed, har han endnu ikke sluttet sig til Kirken. Han lod Satan bedrage ham for større Betsignelser, fordi det var Herrens Willie, at den helbredende Kraft skulde virke gradvis. Men jeg tænker, at den unge Mand, som i Drømmen havde set Resultatet af vor Salvelse og Haandspaalægelse, endnu før vi vare ankomne til Stedet, var overbevist om, at det ikke var ved et Tilfælde, at hans Fætter havde faaet sit Syn igjen.

Dette er ikke det eneste Tilfælde i min Praxis, hvor Herren har givet en Blind sit Syn igjen. Det forundtes mig en Gang at lægge Hænderne paa Samuel Bitchforths Datter i Nephi. Hun fik ikke strax sit Syn igjen, og inden jeg atter saa' hende, havde jeg glemt Begivenheden. Men Betsignelsen kom alligevel; thi da jeg senere traf hende,

kunde hun se udmærket. Hun var og er stadig en trofast Sidste-Dages Hellig, og hun bliver aldrig træt af at prise Herrens Godhed mod hende.

Der gives andre Tilfælde af Blindhed og andre Sygdomme, hvor der tilsyneladende ingen Bedring er indtraadt efter gjentagen Betjening af Præstedømmet. Herren sagde: „Den, der har Tro paa mig til at vorde helbredet, og ikke er bestemt til at dø, skal vorde helbredet.“ Det er ikke nødvendigt, at Elbsterne i deres Bøn for de Syge nævne Noget om Døden. Det har ingen god Indflydelse paa den Syge og kan i mange Tilfælde svække Troen. Men der kommer en Tid, hvor ethvert Menneske skal dø, og saa er vor Betjening magtesløs. Vore egne og den Syges Ønsker kunne være meget stærke, men hvis den Syge er bestemt til at kaldes bort, vil Herren ikke give os Tro, og vore Ønsker ere ikke i Stand til at ændre Noget undtagen i ganske særlige Tilfælde, hvor Herren vil retfærdiggjøre os i vor Tro til at leve for at kunne udføre en bestemt Virksomhed enten for vor egen Forbedring eller for hans Riges Udbredelse. Hvis de Hellige ingen Tro have til, at de skulle blive helbredte, men dog tro paa Herren og lyde hans Bud, har han lovet, at de skulle faa Kraft til at blive hans Søner, og han har befalet Andre, som ere lykkeligere, at de skulle have Taalmodighed med deres Svagheder. Herren har ikke altid udgydt den stærke og undergjørende Tros Gave over sine Tjenere eller over de Syge.

Skjøndt det store Flertal af Helbredelser indensfor Kirken altid gaar for sig trinvis, og skjøndt Herren aldrig har lovet, hvad vi heller ikke kunne forlange af ham, at han vilde anvende andre Maader, saa fuldbyrder han dog ofte Mirakler for vore Øjne. Et Bevis herpaa, som jeg husker ganske godt, saa' jeg i Foraaret 1883, medens jeg befandt mig paa en Mission blandt det østlige Utahs Indianere. En tidlig Morgen, medens Selskabet i Lejren beredte sig til at spise Frokost, vilde jeg riste Brødet over Ilden. Da jeg fra Stolen, hvorpaa jeg sad, bøjede mig ned for at tage Noget op, fik jeg en forfærdelig Smerte i den ene Side; jeg følte, som om der var sket indvendigt Brud paa et eller andet. Jeg lagde mig saa hurtigt som muligt ned paa en Seng, men fandt ingen Lindring. Der var ingen Medicin i Lejren, og en Læge var ikke til at opdrive i 13 Miles (danske) Omkreds. Smertene vare saa voldsomme, at jeg troede, jeg skulde dø. Tanken om min Familie traadte tydeligt frem for mig, og jeg kunde forestille mig deres Følelser, naar de erfarede min Død. Jeg tænkte paa det Værk, der laa foran mig, og hvad jeg gjerne vilde udrette, før jeg døde, og jeg ønskede inderligt, at jeg maatte leve. Alle mit Livs gode Gjæringer stege frem for mit Syn; men mærkværdigt nok kunde jeg slet ikke erindre nogen af de daarlige. Jeg sagde til Brødrene, at de saa hurtigt som muligt skulde føre mig hjem, naar jeg var død. De behøvede ikke at lade Hesten gaa i Skridtgang; thi den Rumlen og de Stød, der fulgte af de daarlige Veje, vilde jeg jo slet

ikke mærke. De behøvede heller ikke at være bange for mig; thi jeg havde aldrig i mit Liv været saa god, som jeg vilde blive efter min Død. Snidlertid bleve Smerterne ved, og en kold Sved sprang frem over hele mit Legeme. Efter to Timers Forløb tilbøde Brødrene at lægge Hænderne paa mig. Hvorfor denne Tanke ikke tidligere var opstaaet hos mig eller hos dem, veed jeg ikke. Vi havde ingen Olie hos os, men Brødrene lagde deres Hænder paa mit Hoved, og Præsident Hatch, som udtalte Betsignelsen, befalede Smerterne at forlade mig. I samme Øjeblik var jeg fuldstændig fri for dem. Jeg sank tilbage paa min Seng, lukkede mine Øjne og sov ind. Da jeg vaagnede, laa jeg under en Mængde Sengklæder og Overfrakter, som Brødrene havde lagt over mig. Jeg vovede næppe at trække Vejret af Frygt for, at Smerterne skulde vende tilbage, men nu mærkede jeg, at jeg var helt rask; derfor stod jeg op og sagde, at vi nu godt kunde fortsætte Rejsen. Da jeg senere sad paa Bognen og tænkte over, hvad der var sket, og atter følte mig sund og stærk, græd jeg af Glæde og Taknemlighed over Herrens store Barmhertighed mod mig. Aldrig tidligere havde jeg forstaaet den Betsignelse, der ligger i at være fri for saa pinefulde Smerter, og jeg kunde tilfulde vurdere Erfaringen ved den himmelske Følelse, som paafulgte. Jeg har været Vidne til andre ligesaa mærkværdige Helbredelser som denne; Gaven er i Kirken, og den vil altid være der, saa længe der er Tro paa Jorden. Vi, som modtage Betsignelserne, burde leve saaledes, at vi ere værdige til at modtage dem, og aldrig forsøge at forestrive Herren, hvorledes han vil give og anvende dem, men altid være tilfredse med hans Beslutninger.

Francis M. Lyman.

(Mill. Star 1903.)

Afsløsning. Nedennævnte Uldster ere med Hæder afløste fra deres Missionsvirksomhed i de skandinaviske Konferencer, og vi bede, at den hellige Tver for deres himmelske Faders Sag, som har karakteriseret dem herude paa Missionsmarken, maa følge dem i Fremtiden. De afrejste den 14 April fra Liverpool til deres Hjem i Amerika.

Peter Ingemanson fra Skaane, til Murray, Utah.

Peter Jensen fra Kjøbenhavn, til Ogden, Utah.

Henry C. Christensen fra Bergen, til Lago, Idaho.

Luis Thompson fra Aalborg, til Pleasant Grove, Utah.

John M. Thorup fra Christiania, til Salt Lake City, Utah.

John Hegsted fra Aalborg, til Salem, Idaho.

David R. Wheelwright og Hustru fra Kjøbenhavn, til Brigham City, Utah.

Chas. H. Norberg fra Stockholms Konference, som er afløst paa Grund af Sygelighed, afrejste samtidig til sit Hjem i Salt Lake City.

Forskyttelse. Ældste N. C. Christensen er forflyttet fra Kjøbenhavns Konference til Aalborg, og Ældste Christian Fønnesbeck fra Aarhus Konference til Kjøbenhavns.

Ældste Wilford Knudsen fra Trondhjems Konference, som har været meget syg, befinder sig nu betydeligt bedre, og der er godt Haab om hans snarlige Helbredelse.

Dødsfald. En af Zions elskelige Døtre, Søster Dagmar Alvilda Wilhelmine Nielsen, født Lübbers den 15 April 1883, døde efter et langvarigt Sygeleje den 28 Februar 1905 i Reverton, Utah, omgivet af sin Familie og efterladende sig to smaa Døtre. Søster Lübbers blev døbt i Kjøbenhavn den 21 November 1897 og emigrerede til Zion 18 Juni 1900. Hun var i Slutningen af Halvfemsjerne et flattet Medlem i Kjøbenhavns Gren, hvor hun tog livlig Del i Søndagskolen som Lærerinde og i Sangforet og de unge Kvinders Forening ved sine duelige Egenstaber bidrog til at fremme Værket. »Stilla, o stilla, hvila som andra fler« i Gravens Skjød, indtil hun paa Herlighedens Dag vil gaa frem til Livets Opstandelse blandt Forstegrøden af de Hensjovede i Kristo.

Berigtigelse. I Referatet i sidste Nummer af „Stjernen“ fra Aarhus Konference er der paa Grund af en Misforstaaelse indløbet en beklagelig Fejltagelse, idet Ældste Christian Fønnesbecks Navn under Bestiktelserne til Odense er glemt. Broder F. skulde staa som Forstander for Odense Gren. — Joseph L. Petersen, Konferencesekretær.

— I sidste Nummer Side 101, 9. L. fra oven, er der oversat en Fejl, idet der staaer „forsvarede“ istedetfor bejvarede.

Kampen mod Tuberkulosen.

Dr. med. C. A. Bluhme har paa Gads Forlag udgivet et lille Skrift, der omhandler „Tuberkulosis Overtøelse fra Menneffe til Menneffe“. Det er en Farsot, som griber om sig, og alle civiliserede Lande kæmpe imod den ved hygiejniske Forholdsregler og Oprettelsen af Sanatorier. I Læsernes Interesse citere vi af Bogens sidste Kapitel nogle Smaaavink „med Hensyn til Kampen mod Tuberkulosen“:

Ved en Folkesygdom som den her omhandlede er det af største Vigtighed at interessere saa at sige hele Folket for Sagen. Det er som bekendt sket med stor Dygtighed og Held af vor „Nationalforening til Tuberkulosis Bekæmpelse“. Store Bevillinger ere opnaaede til Opførelse af Sanatorier; Sygehuse og Plejeanstalter træde i Virksomhed for Forsørgelsen af de Tuberkulose. Sygdommens naturlige Tilbøjelighed til

Helbredelse, baade foreløbig og endelig, støttes efter bedste Evne. Forebyggelse af Svindsot og Gjenoprettelse af Arbejdsdygtighed er jo for Tiden det sikrest opnaelige Resultat af Sanatoriebehandling; efter Erfaringerne fra Tyskland er den rent økonomiske Værdi af Folkesanatoriernes Virksomhed godtgjort, idet den indvundne Arbejdskraft dækker de gjorte Udlæg. Jeg vil ikke opholde mig ved denne Side af Kampen mod Tuberkulosen, som er tilstrækkelig omtalt andre Steder, men berøre et nærliggende Felt, hvor store økonomiske Værdier uden Tvivl kunne indvindes uden direkte Omkostninger.

Forebyggelse af Svindsot, resp. Tab af Arbejdskraft, kan uden Tvivl opnaas i betydeligt Omfang ved, at unge Mennesker, der udgaa fra et tuberkuløst Hjem, holdes borte fra de Professioner, som erfaringsmæssigt befordre Tuberkulosens sværere Udslag . . .

Det viser sig, at Bogbindere og Bogtrykkere ligesom Tobaksindustriens Arbejdere have langt større Tuberkulosedødelighed end beregnet, medens Skomagere, Sadelmagere og Tapetserere, Malere og Lakerere, Smede, Jernstøberi- og Maskinarbejdere, Blikkenslagere, Snekere og Træarbejdere kun frembyde saa stor Tuberkulosedødelighed som beregnet, og Bagere og Konditorer samt Murere have mindre Tuberkulosedødelighed end beregnet. Der er adskillige andre Professioner, som frembyde lignende Forskjelligheder; saaledes ere Stenarbejdere og Møllere bekendte for deres „Disposition“ til Svindsot, medens vistnok Landmænd og Gartnere, i det Hele alle Friluftsarbejdere ere gunstigt stillede.

Følge den bestaaende Fabriklov skal unge Mennesker eller rettere Børn, der søge Ansættelse ved Fabriker og lignende Virksomheder, møde med Lægeattest. Ved denne bliver uden Tvivl en Del ikke egnede Personer holdte tilbage fra skadelige Erhverv. Her, mener jeg, er et Punkt, hvor endnu mere kunde opnaas, og den store Tuberkulosedødelighed i 25—45 Aars Alderen formindskes, idet man yderligere skjærpede Undersøgelsen af de unge erhvervsjøgende Personer og ikke blot holdt dem borte fra skadelige Erhverv, som frembød umiskjendelig Tuberkulose, men lagde Mærke til ethvert Tegn og i Tivls Tilfælde tog sin Tilflugt til Tuberkulindiagnostik . . .

Hvad her er sagt (om Tuberkulinprøve overfor Soldater og Straffefanger) gjælder naturligvis ogsaa for Alle og Enhver, der staar overfor Valget af en Livsstilling, som forandrer Livsstilling eller ønsker at udvandre, at han med Fordel kan søge den sikrest mulige Oplysning om sin Helbredstilstand, inden han træffer sit Valg . . .

Den theoretiske og praktiske Forebyggelse af Tuberkulose skal læres af Menneskene, før de komme som Patienter til Lægen. Det rette Tidspunkt er Barndommen og Skoletiden.

Vi staa her ved en Opgave for den offentlige Hygiejne, der af Brouardel er betegnet som den „antituberkuløse Opdragelse“. Brou-

ar del fastfætter den antituberkuløse Opdragelses Maal som 1) Forbud mod Spytten paa Gulvet og 2) fugtig Afgnidning af Døre og Vinduer ved Rengjøring.

„At spytte paa Gulvet er en væmmelig og farlig Bane; den Dag, den er ophørt, vil Tuberkulosen begynde at aftage hurtigt.“ Ligeledes anser han Desinfektion hos Tuberkulose for et virksomt Middel; dog er den Statistik fra Paris, han anfører, alt andet end overbevisende, thi Tuberkulosedødsfaldene ses at tiltage samtidig med, at Desinfektionerne forøges i Antal.

Det er selvfølgelig ikke urigtigt, at Spytten paa Gulvet er en væmmelig og farlig Bane; fra Oppyttet sker uden Tvivl en Del Smitteoverførelser til Hud og Slimhinder; jeg skal saaledes minde om, at Tuberkelbaciller ere fundne i Neglesmudset, og at Lupus i Næsen ofte begynder paa Steder, der ere let tilgængelige for Fingrene. Den sidste Del af den ovenfor anførte Sætning er utvivlsomt urigtig, og jeg tvivler ikke om, at Publikum ofte har gjort modsatte Erfaringer.

Flere Forfattere udtale udtrykkelig den Mening, at Tuberkulosisens Udbredning paa et begrændset Sted ikke staar i Forhold til den hygiejniske Tilstand paa Stedet, saaledes Julius Lehmann i sine Undersøgelser over Tuberkulosen i Danmark. Fysikus Voeg skriver: „Der kan paa Færøerne findes baade stiftste Husstande, der med Hensyn til Ernæring og Renlighed maa sættes højt, og paa den anden Side ikke-stiftste, om hvilke sikkert det modsatte kan siges.“ Direkte Sagttagelser af Tsager og mig synes at lære, at Renlighed med Oppyttet ikke hindrer Tuberkulosisens Udbredelse indensfor Husstanden, heller ikke til Børn, der først fødes efter virksomt Raabud om Renlighed. Tuberkulosisens Vedhængen i Fyrstehuse og andre Familier, hvor Renligheden Intet lader tilbage at ønske, taler ogsaa mod Støvtheorien. (Fortsættes.)

En slikt Discipel ser nok sin Lærers Fejl, men han tier ærbødig med dem; thi fra selve disse Fejl henter han Belæring; de lære ham at slaa ind paa den rette Vej. Turgénjew.

Indhold:

Menneskets Sjælspræg 113 Ålborg Foraarskonference 117 Redaktionelt: Helbredelsen af de Syge 120 Afsløsning 125		Forsknttelse 126 Ældste Wilford Knudsen 126 Dødsfald 126 Berigtigelse 126 Kampen mod Tuberkulosen 126
--	--	---